

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯỜI LĂM

ĐOÀN CÔNG TỬ TÁI HỘI CHUNG LINH

Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục đều thấy phụ thân mình mở mắt mỉm cười thì nổi mừng biết lấy chi cần.

Bồng Tiêu Viễn Sơn cùng Mộ Dung Bác hai người khoác tay nhau đến quỳ trước mặt nhà sư già.

Nhà sư già hỏi:

-Hai vị sống rồi lại chết, chết rồi lại sống, chạy quanh một vòng. Trong lòng có điều gì ân hận nữa không? Sau cái chết vừa qua các vị còn nghĩ đến chuyện trùng hưng Đại Yên hay báo phục thê cừu nữa không?

Tiêu Viễn Sơn đáp:

-Đệ tử giả làm hoà thượng đến chùa Thiếu Lâm trong ba mươi năm nhưng trong tâm chưa có chút nào giác ngộ đáng gọi là đệ tử nhà Phật. Vậy đệ tử khẩn cầu sư phụ thu nạp cho.

Nhà sư già hỏi:

-Thế còn mối thù giết vợ, lão cư sĩ không muốn báo phục nữa ư?

Tiêu Viễn Sơn đáp:

-Đệ tử bình sinh giết người có đến hàng trăm. Giả tửu bọn thân thuộc những người bị hạ sát cũng đến đòi mạng thì dù đệ tử có chết đến cả trăm lần cũng chưa đủ trả nợ.

Nhà sư già lại quay sang Mộ Dung Bác:

-Còn Mộ Dung lão cư sĩ nghĩ sao?

Mộ Dung Bác đáp:

-Kẻ thứ dân là cát bụi, bậc đế vương cũng là cát bụi, nước Đại Yên khôi phục cũng thành "không" mà chẳng khôi phục được cũng là "không".

Nhà sư già cười ha hả nói:

-Thế là lão cư sĩ giác ngộ rồi đó. Thiện tai! Thiện tai!

Mộ Dung Bác nói:

-Lão phu cũng thỉnh cầu sư phụ thu làm đệ tử khai thông những điểm ngu muội.

Nhà sư già đáp:

-Hai vị thí chủ đã muốn xuất gia làm sư thì yêu cầu một vị đại sư trong chùa Thiếu Lâm xuống tóc độ cho. Lão tăng có mấy câu kệ đọc ra cho các vị nghe tưởng cũng không hề gì.

Đoạn nhà sư ngồi xếp bằng thuyết pháp.

Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục cũng quỳ xuống. Tiếp theo là Huyền Sinh, Huyền Độ, Thần Quang, Đạo Thanh, Ba La Tinh cùng đến nghe thuyết pháp. Khi

đến chỗ tinh diệu thì mọi người đều hoan hỉ, sinh lòng ngưỡng mộ rồi hết thấy đều quỳ xuống.

Khi Đoàn Dự tới nơi thì mọi người đang nghe nhà sư giảng giải Phật nghĩa. Chàng định quanh đến trước mặt lão tăng để nhìn tướng mạo. Ngờ đâu Cừ Ma Trí thốt nhiên hạ độc thủ. Trước ngực chàng bị trúng chiêu "Hoả diệm đao" của hắn ngã lăn ra bất tỉnh.

Đoàn Dự mê đi không biết đã bao lâu, sau dần dần hồi tỉnh, giương mắt lên nhìn thì đầu tiên chàng nhìn thấy nóc màn. Chàng phát giác ra mình đang nằm trên giường có đầy đủ màn gối. Thần trí chàng chưa hoàn toàn tỉnh táo, chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nhớ ra mình bị Cừ Ma Trí ám toán. Không hiểu tại sao bây giờ lại nằm trên giường.

Chàng nghĩ mãi không ra, cảm thấy khát nước như cháy họng, đã toan ngồi dậy, nhưng người vừa nhúc nhích trước ngực lại đau nhói lên không chịu nổi phải la một tiếng: úi chao!

Bỗng nghe bên ngoài có thanh âm thiếu nữ reo lên:

-Đoàn công tử tỉnh lại rồi! Ha ha! Đoàn công tử tỉnh lại rồi!

Giọng nói của thiếu nữ lộ vẻ mừng vui.

Đoàn Dự nghe thanh âm rất quen tai, chàng đang ngẫm nghĩ nhớ lại người nói đó là ai thì thốt nhiên thấy một thiếu nữ áo xanh rảo bước đi vào.

Thiếu nữ mặt tròn trĩnh, má lúm đồng tiền. Chính là người mà chàng đã gặp năm trước trong nhà đại sảnh phe Đông phái Vô Lượng tên gọi Chung Linh. Phụ thân của nàng là Kiến nhân tỵ sát Chung Vạn Cừu.

Chung Vạn Cừu cùng phụ thân Đoàn Dự là Đoàn Chính Thuần kết thành mối thâm thù. Hắn thiết kế để toan gia hại thanh danh nhà chàng thì trời kia đất nọ xui khiến lại phản thù. Lúc Đoàn Dự ở trong nhà thạch thất đi ra, tay chàng lại đang bông Chung Linh, áo quần xốc xếch. Hắn toan hại người lại hoá ra tự hại mình, hắn tức chết đi được.

Sau đó Chung Linh bị Vân Trung Hạc cướp đem đi. Rồi không biết lạc lõng nơi đâu.

Đoàn Dự có khi nghĩ đến nàng không khỏi phiền muộn. Ngờ đâu nay lại gặp nàng ở đây.

Chung Linh và Đoàn Dự vừa chạm mắt nhau, mặt nàng ửng hồng tựa như cười mà không phải cười, nàng hỏi:

-Đoàn công tử quên ta rồi ư?

Công tử còn nhớ họ tên ta chăng?

Đoàn Dự sực nhớ lại bức hoạ "Sống" lúc nàng ngồi vắt vẻo trên xà nhà, hai chân bỏ thông, đưa đi đưa lại, miệng cắn hạt dưa. Nhưng lạ ở chỗ hôm đó nàng đi đôi

giày màu xanh biếc, trên mũi giày có thêu một đóa hoa sắc vàng mà lúc này lại đi đôi giày khác. Bất giác chàng buột miệng hỏi:

-Đôi giày thêu đóa hoa vàng ngày trước của cô nương đâu?

Chung Linh đỏ mặt lên nghĩ bụng:

-Chàng vẫn còn nhớ rõ ràng đôi giày của ta, đủ tỏ ra chàng không quên ta.

Nàng liền mỉm cười đáp:

-Đôi giày đó rách rồi, không ngờ thời gian cách biệt đã lâu mà công tử vẫn còn nhớ ư?

Đoàn Dự lại cười hỏi:

-Sao bây giờ cô nương không cắn hạt dưa?

Chung Linh đáp:

-Trời ơi! Mấy bữa nay còn phải chầu chực công tử dưỡng thương, làm cho người ta kinh hãi muốn chết, có yên tâm đâu mà ngồi cắn hạt dưa?

Câu "làm cho người ta sợ hãi muốn chết, có yên tâm đâu mà cắn hạt dưa" vừa ra khỏi miệng, nàng tự biết mình thổ lộ tâm tình, bất giác thẹn đỏ mặt lên.

Đoàn Dự sững sốt, trở mắt nhìn nàng hồi lâu mới hỏi:

-Con Thanh Linh của cô nương đâu? Lại con rắn nhỏ sắc vàng nữa?

Chung Linh đáp:

-Mình lưu lạc lâu ngày ở bên ngoài chưa về nhà bao giờ chẳng hiểu con Thanh Linh cùng con Kim Linh ra sao nữa?

Đoàn Dự nói:

-à phải rồi! Hôm đó, Cùng hung cực ác Vân Trung Hạc cướp cô nương bổng đi, tại hạ nóng nảy vô cùng mà giận mình chẳng biết võ công liền gọi tên đồ đệ là Nam Hải Ngạc Thần đi cứu cô nương. Rồi sau cô nương làm sao mà thoát hiểm được? Tại hạ vẫn lo về vụ này.

Chung Linh cười nói:

-Đồ đệ của công tử trung thành đáo để! Gã Vân Trung Hạc tuy khinh công tuyệt đỉnh, nhưng vì cấp ta đi theo nên chạy không được nhanh lắm. Hắn đi được chừng vài dặm thì bị đồ đệ của công tử đuổi kịp...

Nói tới đây, đột nhiên nàng dừng lại, vẻ mặt ra chiều e thẹn.

Đoàn Dự hỏi:

-Tại sao vậy?

Chung Linh cười hích hích nói:

-Công tử thử đoán coi đồ đệ của công tử đã kêu ta bằng gì? Thiệt y đã làm cho người ta vừa tức giận vừa buồn cười.

Đoàn Dự thấy nàng bẽn lẽn người càng xinh đẹp, lòng không khỏi rung động. Chàng nhớ lại hình ảnh lúc ở trong nhà thạch thất bên nước Đại Lý, liền mỉm cười đáp:

-Chắc gã kêu cô nướng bằng sứ nướng chứ gì?

Chung Linh cười tươi kể chuyện:

Ta bị tên ác ôn ôm chặt, hết sức dẫy dựa mà không tài nào thoát ra được. Trong lòng sợ hãi vô cùng, bỗng nghe đồ đệ công tử vừa đuổi theo vừa lớn tiếng ông ổng la gọi:

-Sứ nướng! Sứ nướng! Sứ nướng cứ cù vào nách hấn là thằng cha cao lâu ghêu này phát buồn không chịu được!

Ta nghĩ thầm:

-Cù nách ư? Về môn này ta thạo lắm.

Nghĩ vậy ta liền thò tay toan đưa vào nách hấn. Không ngờ tên ác nhân kia vừa nghe đồ đệ công tử nói, ta chưa kịp thò tay tới nơi đã bật một tràng cười ra. Vì hấn lo cười không bước nhanh được nữa, nên bị đồ đệ công tử đuổi kịp. Tên ác ôn kia liền nói:

-Nhạc lão Tam! Người bị mắc mưu người ta rồi đó!

Nhạc lão Tam nói:

-Mắc mưu hay chẳng mắc mưu ta không cần biết. Người phải buông thả sứ nướng ta ra. Nếu mi mà không chịu thì ta cho mi ném mùi cây Ngạc thủy tiễn của ta.

Tên ác ôn không sao đành được đành buông ta xuống, ta thừa cơ hấn vô ý liền thò tay cù vào nách hấn. Hấn lăn ra mà cười đến phát ho, phát hen. Hấn càng cười, ta càng cù thật mạnh. Hấn vừa cười vừa ho rũ rượi.

Nhạc lão Tam liền bảo ta:

-Sứ nướng! Sứ nướng tha cho hấn thôi. Nếu sứ nướng còn cù nữa, hấn cười không tiếp tục thở được, hấn sẽ lăn ra mà chết.

Ta rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

-Tên ác ôn này võ công cao cường đến thế, sao lại để cho người ta cù nách mà phải cười đến chết được?

Nghĩ vậy ta liền đáp:

-Ta không tin. Ta thử cù xem hấn có chết được thật không?

Nhạc lão Tam đáp:

-Không thể thử được. Cù hấn chết rồi không sống lại được nữa. Hấn luyện công đã đặt huyết "Thiên Tuyền" dưới nách làm chỗ yếu điểm không thể đụng vào được.

Ta nghe y nói vậy liền buông tay ra không cù y nữa. Vì sợ cù một lúc nữa hấn chết thật. Nhưng như vậy lại nguy cho ta. Tên ác ôn vừa đứng dậy được, hấn nhìn ta bằng con mắt hung dữ rồi nhổ nước miếng đánh "toẹt" một cái vào mặt Nhạc lão Tam. Hấn mắng:

-Con cá sấu chết thối kia! Chỗ đó là điểm yếu của ta luyện công. Sao người lại tiết lộ cho người ngoài biết?

Ta liền bảo:

-Giỏi lắm, mi thoá mạ y ư?

Thế rồi ta lại đưa tay toan cù nữa. Chẳng ngờ lần này ta không thành công. Ta vừa lại gần, chưa kịp ra tay hấn đá ta một cái lăn lông lốc rồi bỏ đi.

Nhạc lão Tam nâng ta dậy hỏi:

-Sư nương! Sư nương bị té có đau không?

Ta chưa kịp trả lời thì gia gia ta cầm đao hàm hàm đuổi đến nơi quát lên:

-Con nha đầu thối tha kia! Mi ở đây làm chi? Mi chưa chết kia ư?

Nhạc lão Tam cũng quay lại quát lên:

-Y... Y là... Người chẳng ra trò gì sao còn la mắng?

Gia gia ta tức giận quát hỏi:

-Ta mắng con ta, việc gì đến người?

Không hiểu tại sao Nhạc lão Tam đột nhiên nổi hung. Y trở vào mặt gia gia ta quát lên:

-Quân chó má kia! Người ăn nói trịch thượng vừa vừa chứ. Nhạc lão Nhị này quyết sống mái với người.

Gia gia ta hỏi:

-Ta nói gì mà người bảo là trịch thượng?

Nhạc lão Tam đáp:

-Y là sư nương ta dĩ nhiên đứng vào hàng trưởng bối ta. Tuy đó là việc bất đắc dĩ, nhưng ta không biết làm thế nào được. Thế mà người tự xưng là gia gia y. Thế... Thế thì ra người còn cao hơn ta những hai bậc. Người có biết Nhạc lão Nhị này là bậc chí tôn ngoài Nam Hải không? Mọi người ở đây đều kêu ta bằng lão tôn, lão tổ gia gia. Nay ta vào tới Trung Nguyên, so với ai cũng còn thấp kém một hai bậc. Nhạc lão gia không chịu. Nhất định Nhạc lão gia không chịu đâu.

Gia gia ta nói:

-Người không chịu thì mặc người. Thị là con gái ta thì ta phải là cha nó. Cái gì mà "tự xưng" với chẳng "tự xưng"?

Nhạc lão Tam không đối lại được với gia gia ta. Lão tức quá cãi cối:

-Đúng là người nói láo. Sư nương ta người đẹp thế kia, còn người xấu như quỷ sứ mà lại đòi làm cha y thì còn trời nào nghe được? Sư nương ta nhất định là con người khác chớ không phải con người. Người chỉ là cha hờ chứ không phải cha thật y.

Gia gia ta nghe Nhạc lão Tam nói thế thì mặt tím bầm, vung đao lên chém Nhạc lão Tam.

Ta vội khuyên can:

-Gia gia! Người này đã cứu hài nhi thoát khỏi tay ác nhân. Gia gia đừng giết y!
Gia gia ta liền nổi cơn thịnh nộ quát mắng:

-Con nha đầu thối tha! Ta đã ngờ mi không phải ta sinh ra mi. Bây giờ cả thằng cha lùn này cũng nói vậy thì còn giả sao được? Ta hãy giết thằng lùn trước, rồi sẽ giết mi. Sau cùng giết cả đến mẹ mi nữa.

Nguyên mẫu thân Chung Linh trước kia đã có mối tình với cha Đoàn Dự là Đoàn Chính Thuần. Chung Vạn Cửu thấy nàng càng lớn lên càng xinh đẹp, không giống mình chút nào. Hắn đem lòng nghi hoặc và hàng ngày nổi cơn ghen tức.

Chung Linh thuật chuyện tới đây, dường như nàng quá xúc động, nàng lo cho mẫu thân nàng bị gia gia hành hạ hay giết chết rồi cũng nên.

Đoàn Dự nói:

-Cô nương bất tất phải lo sợ. Tại hạ biết rằng lệnh tôn rất sợ lệnh đường, chẳng những y không dám giết bà, mà còn sợ bà nữa là khác.

Chung Linh bật cười hỏi:

-Sao công tử biết?

Đoàn Dự đáp:

-Tại hạ đã đến hang Vạn Kiếp đưa tin, được mắt thấy lệnh tôn rất sợ lệnh đường, bảo sao nghe vậy, không bao giờ dám trái ý.

Chung Linh buông một tiếng thở dài, hồi lâu không nói câu gì.

Đoàn Dự lại hỏi:

-Rồi sao nữa? Vì cớ gì mà cô nương tới đây?

Chung Linh kể tiếp:

-Gia gia ta cùng đồ đệ công tử bắt đầu cuộc chiến đấu rất kịch liệt, không phân thắng bại. Ta liền bảo Nhạc lão Tam:

-Người không được đả thương gia gia ta.

Đồng thời, ta quay lại nói với gia gia:

-Gia gia! Gia gia đừng giết Nhạc lão Tam.

Rồi không hiểu cuộc tranh đấu của hai bên về sau đi đến đâu, ta bỏ đi ngay.

Đoàn Dự gật đầu nói:

-Phải đấy! Cô nương lánh đi là để cho nhẹ bớt nỗi ưu phiền là hơn.

Chung Linh lại nói:

-Ta muốn đi kiếm công tử mà kiếm đâu cũng không thấy, rồi sau tìm đến đây.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

-Trước đây ít ngày, ta được tin trên chốn giang hồ có người đồn đãi là các vị anh hùng hảo hán khắp nơi đều đến tụ hội tại chùa Thiếu Lâm. Ta thấy nóng ruột nghĩ ngay: "không chừng công tử cũng có mặt trong cuộc đại hội này cũng nên".

Ta liền hỏi thăm đường tìm đến núi Thiếu Thất. Nhưng lúc đến nơi lại nghĩ mình chẳng phải anh hùng, cũng không là hảo hán, không thể lên chùa Thiếu Lâm được. Ta đành ở dưới chân núi, chạy loạn lên để kiếm người dò hỏi tin tức công tử.

May khu này có một căn nhà bỏ trống không người trú ngụ. Ta liền vào tạm trú nơi đây.

Đoàn Dự nghe nàng kể mấy lời thưa thớt, nhưng thấy mặt nàng đã dày dặn phong sương thì thương cho cô bé nhỏ tuổi, một mình một bóng, luân lạc giang hồ. Trong thời gian này nàng đã phải chịu bao nhiêu là nỗi đắng cay. Tình ý của nàng đối với mình đã vô cùng tha thiết!

Chàng không nhẫn nại được nữa, đưa tay ra cầm lấy tay nàng nói nhỏ:

-May sao trời cũng chiều người, khiến tại hạ còn gặp được cô nương.

Chung Linh ngồi xuống bên giường hỏi:

-Công tử đến đây làm chi?

Đoàn Dự giương cặp mắt thao láo lên nhìn nàng đáp:

-Đó là điều mà chính tại hạ đang muốn hỏi cô nương.

Vì lẽ gì tại hạ ở chỗ này? Tại hạ chỉ biết rằng bị một lão ác tăng ám toán. Trước ngực trúng đao khí vô hình, bị thương rất nặng, hôn mê đi, rồi sau không biết gì nữa.

Chung Linh chau mày đáp:

-Thế thì kỳ thiệt! Hôm qua vào lúc hoàng hôn, ta ra vườn nhổ rau về, ở dưới bếp đang sắp nấu ăn, bỗng nghe trong phòng có tiếng người rên rĩ. Ta sợ quá liền cầm con dao thái rau chạy lên phòng thì thấy có người nằm ngủ trên giường. Ta hỏi luôn mấy câu: "Ai đó? Ai đó?" nhưng không có tiếng đáp lại. Ta chắc đây là một kẻ cường đồ hay một tên bất hảo. Ta giờ dao lên toan chém xuống...

Nàng thở phào một cái rồi tiếp:

-May mà công tử nằm giữa mặt lên, không thì lưỡi dao ta chặt xuống đứt đầu rồi. Ta nhìn thấy mặt công tử.

Nàng vừa nói vừa giơ tay lên khẽ vỗ vào ngực để diễn lại tình thế nguy hiểm lúc đó, bây giờ nghĩ tới hãy còn khủng khiếp.

Đoàn Dự nghĩ thầm:

-Nơi đây cách chùa Thiếu Lâm không xa lắm. Chắc là sau khi mình bị thương, có người đưa vào đây.

Chung Linh lại nói:

-Ta gọi công tử luôn mấy tiếng thì chỉ thấy rên hừ hừ, không trả lời mà cũng chẳng nhìn ta. Ta sờ vào trán công tử có nhiều vết máu thì biết là công tử bị thương rất trầm trọng. Ta liền cởi áo ra để coi vết thương rồi buộc lại hẩn hoi.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

-Ta chờ lâu, lâu lắm, vẫn không thấy công tử tỉnh lại. Hối ôi! Ta vừa mừng vui lại vừa bồn chồn trong dạ, không biết làm thế nào được?

Đoàn Dự nói:

-Để cho cô nương phải lo lắng, tại hạ thật lấy làm áy náy!

Chung Linh đột nhiên trở mặt cất tiếng mắng:

-Người không phải là người tốt. Nếu ta sớm biết người là hạng vô lương tâm, thì chẳng thềm nghĩ đến người làm chi nữa. Bây giờ ta cũng không muốn nhìn mặt để mặc xác người sống thì sống, chết thì chết.

Đoàn Dự vội hỏi:

-Tại sao vậy? Sao cô nương lại giận tại hạ?

Chung Linh hừ một tiếng, rồi hằn học đáp:

-Người đã tự biết mình rồi, hà tất còn phải hỏi?

Đoàn Dự vội nói:

-Tại... Tại hạ không biết thiệt. Hảo cô nương! Hảo muội tử! Muội muội nói cho ta nghe!

Chung Linh dậm chân đáp:

-Thôi đi! Ai là hảo cô nương, hảo muội tử của người! Người nằm mơ đã nói những gì? Sao còn hỏi ta?

Đoàn Dự ôn tồn hỏi:

-Ta nằm mơ đã nói những gì? Đó là những lời nói trong cơn mộng mị, có chi là chuẩn đích? à phải rồi! Chắc là ta nằm mộng thấy Linh muội, mừng quá rồi ăn nói lỗ mãng đã mạo phạm đến Linh muội chứ gì?

Chung Linh đột nhiên sa nước mắt hằn học đáp:

-Đến bây giờ người còn định lừa gạt ta ư? Lúc nằm mơ người đã thấy gì?

Đoàn Dự thở dài nói:

-Sau khi tiểu huynh bị thương rồi, mê man chẳng còn biết chi nữa. Thực tình không nhớ đã nói những gì.

Chung Linh hỏi như người quát lên:

-Vương cô nương là ai? Vương cô nương là ai? Tại sao trong lúc mê man mà người còn gọi tên thị?

Đoàn Dự cảm thấy trước ngực đau nhói lên, hỏi lại:

-Tiểu huynh đã gọi Vương cô nương ư?

Chung Linh đáp:

-Chứ còn gì nữa? Người đang lúc mê man mà gọi đến tên thị. Hừ! Thế là người tưởng nhớ đến thị lắm chứ gì? Được rồi. Bây giờ người gọi Vương cô nương đến trông nom cho, ta không thềm hỏi gì đến người nữa.

Đoàn Dự thở dài nói:

-Trong lòng Vương cô nương không nghĩ gì đến tiểu huynh đâu. Dù tiểu huynh có nghĩ đến nàng cũng bằng vô ích mà thôi.

Chung Linh hỏi:

-Tại sao vậy?

Đoàn Dự đáp:

-Nàng chỉ say mê biểu ca nàng, chứ có nghĩ gì đến tiểu huynh đâu?

Chung Linh đổi giận làm mừng, cười nói:

-Tạ ơn trời đất. ác nhân tất bị kẻ khác trả nợ.

Đoàn Dự hỏi:

-Tiểu huynh là ác nhân ư?

Chung Linh nghiêng đầu sang một bên, mái tóc xoã ra. Nàng cười nói:

-Đồ đệ người. Nhạc lão Tam, là một trong bốn tên đại ác. Đồ đệ đã là ác nhân thì sư phụ còn trên ác nhân một bậc, nghĩa là đại ác.

Đoàn Dự cười hỏi:

-Sư phụ đã vậy, còn cô nương thì sao?

Chung Linh mặt đỏ lên, chum môi huýt sáo, dường như trong lòng nàng rất cao hứng. Nàng đứng lên trở gót chạy xuống bếp rồi bưng lên một bát thang gà nói:

-Nồi canh gà này đã nấu nửa ngày trời để chờ người tỉnh lại, thành ra cứ để lửa hoai.

Đoàn Dự nói:

-Tiểu huynh không biết cảm ơn Linh muội đến chừng nào mà kể!

Chàng thấy Chung Linh bưng thang gà vào, toan cố gượng ngồi dậy, nhưng vết thương nơi ngực đau quá không chịu được, rên lên một tiếng.

Chung Linh vội nói:

-Người đừng dậy nữa. Để ta bón cho cha nội tên ác nhân.

Đoàn Dự bật cười hỏi:

-Sao lại gọi ta bằng cha nội tên ác nhân?

Chung Linh cười đáp:

-Người là sư phụ ác nhân, thế chẳng phải cha nội ác nhân là gì?

Đoàn Dự cười nói:

-Thế thì Linh muội...

Chàng đang nói dở câu, Chung Linh cầm thìa canh đưa tới trước mặt chàng, nàng làm mặt giận ngắt lời:

-Người lại sắp nói năng gì đó? Nhìn thìa canh nóng đây này, đổ vào mặt bây giờ.

Đoàn Dự thè lưỡi ra nói:

-Không dám! Tại hạ không dám đâu. Tiểu nhưng nhưng! Ác nhân quả là lợi hại!

oOo